

praktiske brugsformål, og selv om hensynet til den funktionelt rigtige formgivning har spillet en afgørende rolle ved udformningen af brugsgenstanden.

Ad § 2.

Forskellige kunstnersammenslutninger har anbefalet et af professor, dr. jur. Fr. Vinding Kruse stillet forslag om følgende affattelse af paragraffen: „Frembringeren af et åndsværk har ret til at bestemme om værkets udnyttelse og anvendelse i enhver retning, hvor der ikke ved særlige bestemmelser i loven er gjort indskrænkninger i denne ret.“

En lignende vidtgående bestemmelse af ophavsrettens indhold drøftedes i sin tid i kommissionen. Den blev imidlertid opgivet ud fra den betragtning, at det måtte anses for betænkeligt uden nærmere kendskab til, hvad tiden og udviklingen kan medføre af nye områder for ophavsrettens udnyttelse, og hvilke samfundsmæssige hensyn der kræver regulering af forholdet, på forhånd at indrømme eneret uden begrænsning. Hovedsagelig ud fra dette synspunkt og ud fra ønsket om ikke at indtage et fra de øvrige nordiske lande afvigende standpunkt i denne henseende har udvalget foretrukket at fastholde bestemmelsen af ophavsrettens hovedindhold som eneret til at fremstille eksemplarer af værket og eneret til at gøre værket tilgængeligt for almenheden.

Ved den sidste fremsættelse af lovforslaget er der til § 2, stk. 3, føjet en bestemmelse sigtende på den såkaldte „industrimusik“: grammofon- og radiounderholdning i fabrikker og andre erhvervsvirksomheder. Tilføjelsen går ud på, at „som offentlig fremførelse anses også fremførelse, der finder sted i en erhvervsvirksomhed inden for en større sluttet kreds“. Dette stemmer med de svenske og finske bestemmelser, og der er også i udvalget enighed om, at sådan fremførelse bør anses som offentlig. Som bestemmelsen er formuleret, kan den imidlertid give anledning til den ikke tilsigtede modsætningslutning, at en fremførelse, der finder sted inden for en større sluttet kreds, men ikke i en erhvervsvirksomhed, altid skulle anses som ikke-offentlig. For at imødegå en sådan modsætningslutning foreslås ved *ændringsforslag nr. 1* en anden

formulering af tilføjelsen, som bedre dækker meningen.

Ifølge den svenske udvalgsbetænkning anses der at foreligge fremførelse for en større sluttet kreds, når fremførelsen finder sted for mere end 50 personer samtidig, medens fremførelse for færre end 20 personer i almindelighed ikke betragtes som offentlig fremførelse. Inden for disse grænser beror afgørelsen på de konkrete forhold. I Danmark vil der antagelig være tilbøjelighed til at lægge stor vægt på, om kredsen er på 40 personer og derover, jfr. bemærkningerne til § 2 i det genfremsatte lovforslag.

I det norske udvalg synes der at være stemning for at lade den nævnte tilføjelse udgå i forbindelse med en anden ændring af § 2, hvorefter et værk gøres tilgængeligt for almenheden, når det fremføres uden for privatlivets område eller eksemplarer af det spredes eller vises uden for dette område.

Ad § 3.

Ændringsforslag nr. 2 til § 3 er af rent sproglig karakter.

Ad § 4.

I anledning af en henvendelse fra Foreningen af danske Sceneinstruktører skal udvalget udtale, at det tiltræder de til det oprindelige lovforslag gjorte bemærkninger, hvorefter sceneinstruktion efter omstændighederne kan være ophavsretligt beskyttet, men hvorefter ikke en hvilken som helst iscenesættelse kan antages at være beskyttet. Forudsætningen må være en personligt skabende indsats fra instruktørens side.

Ad § 9.

Efter denne bestemmelse er love, administrative forskrifter, retsafgørelser og andre offentlige aktstykker ikke genstand for ophavsret, hvilket i realiteten skulle svare til, hvad der gælder efter loven af 1933 § 8, der — så vidt vides — ikke har givet anledning til vanskeligheder i praksis.

Efter udvalgets opfattelse omfatter „offentlige aktstykker“ i lovens forstand alle skriftlige udfærdigelser, der fremtræder som hidrørende fra offentlige myndigheder og institutioner, og som er udfærdiget som led i disses lovgivende, dømmende eller administrative virksomhed. Undertiden udgives